

Seria Arsčne Lupin

Arsčne Lupin contra lui Herlock Sholmčs – Maurice Leblanc

Numărul 514, seria 23

Pe 8 decembrie anul trecut, Monsieur Gerbois, profesor de matematică la Colegiul Versailles, scotocind printr-o prăvălie de obiecte la mâna a doua, a găsit un birou micuț de mahon, încântat fiind din pricina multitudinii de sertare.

„Exact ce-mi doream pentru ziua Suzannei,” și-a spus el în gând.

Având mijloace de trai limitate și fiind nerăbdător să-i facă o bucurie fiicei sale, s-a tocmnit cu vânzătorul. Până la urmă a plătit șaiszeci și cinci de franci. În momentul în care scria adresa la care să-i fie trimis, un tânăr bine și curat îmbrăcat, care se plimbase de colo-colo prin prăvălie, a zărit biroul și a întrebat:

— Cât costă acesta?

— Este vândut, a răspuns vânzătorul.

— Ah... Acestui domn?

Monsieur Gerbois s-a plecat și, simțindu-se fericit că altcineva era invidios pe achiziția sa, a ieșit din prăvălie. Dar nu a apucat să facă zece pași înainte ca tânărul să-l prindă din urmă și, ridicându-și pălăria, li spuse pe un ton politic:

— Vă cer o mie de scuze, domnule... Vă voi pune o întrebare indiscretă... Vă doriți biroul acesta mai mult decât orice altceva?

— Nu. Am intrat să văd dacă pot găsi un cântar ieftin pentru experimentele mele.

— Deci, nu îl doriți în mod special?

— Îl vreau și atât.

— Pentru că este vechi, presupun?

— Pentru că îmi trebuie.

— În cazul acesta, vă supără dacă îl schimbați cu alt birou, la fel de folositor, dar într-o stare mai bună?

— Acesta este într-o stare bună și nu văd de ce să îl schimb.

— Totuși...

Monsieur Gerbois era un om ușor iritabil și care devenea repede suspicios. El răspunse scurt:

— Va trebui să renunțați, domnule.

Tânărul se puse în calea lui.

— Nu știu cât ați plătit pentru el, domnule... dar vă dau dublul sumei.

— Nu, mulțumesc.

— De trei ori mai mult.

— Oh, ajunge! exclamă nervos profesorul. Biroul îmi aparține și nu este de vânzare.

Tânărul i-a aruncat o privire care i-a rămas întipărită în memorie domnului Gerbois, apoi s-a întors pe călcâie, fără a mai scoate vreun cuvânt, și a plecat.

* * * * *

O oră mai târziu, biroul a fost adus la casa din strada Viroflay, unde locuia profesorul. Chemându-

și fiica li spuse:

— Este pentru tine, Suzanne. Asta, dacă-ți place.

Suzanne era o fată draguța, deschisă și surâzătoare. L-a îmbrălișat pe tatăl ei și l-a sărutat atât de încântată de parcă primise un cadou demn de o regină.

În seara aceea, ajutată de Hortense, menajera, ea a dus biroul în camera ei, a curățat sertarele și și-a aranjat în ele hârtiile, efectele poștale, corespondența, cărțile poștale și câteva suveniruri secrete primite de la varul ei, Philippe.

A doua zi, la ora Șapte și jumătate dimineața, Monsieur Gerbois a plecat la colegiu. La ora zece, Suzanne, după cum obișnuia, merse să îl întâmpine la ieșire, iar pentru el a fost o încântare să-i vadă chipul grăios și zâmbitor dincolo de poartă.

Au mers acasă împreună.

Și, cum îi place biroul?

Ah, este dragul! Eu și Hortense am frecat mânerul de alama până au început să strălucească precum aurul.

Deci îi place?

Așa cred! Nu știu cum am stat fără el până acum. Pe când traversau grădina din fața profesorului îi spuse:

Hai să mergem să-l vedem înainte de a lua prânzul.

Da, e o idee bună.

Ea urcă prima pe scări dar, ajungând la ușa camerei, scoase un strigăt de groază.

Ce s-a întâmplat? întrebă speriat Monsieur Gerbois intrând imediat după ea în camera. Biroul dispăruse.

□****

Ceea ce a uimit poliția a fost simplitatea mijloacelor folosite. În timp ce Suzanne era plecată de acasă iar menajera făcea cumpăraturile, un hamal profesionist, care purta insignă, a oprit carul în fața grădinii, astfel încât să îl vadă vecinii, și a sunat de două ori la ușă. Vecinii, fără a ști că menajera nu era acasă, nu au banuit nimic, așa că barbatul și-a făcut treaba fără a fi deranjat.

Acest lucru trebuie notat: niciun dulap nu fusese deschis, niciun orologiul mișcat de la locul lui. Chiar și poșeta Suzannei, pe care o lasase pe blatul de marmură al biroului, a fost găsită pe masa alăturată, cu toate bijuteriile de aur dinauntru. Obiectul furtului a fost, astfel, clar stabilit și acest lucru l-a făcut și mai greu de înțeles. Pentru că, la urma urmei, de ce și-ar asuma cineva un risc atât de mare pentru o pradă atât de maruntă?

Singurul indiciu pe care a putut să îl dea profesorul poliștilor a fost întâmplarea din ziua precedentă.

De la început, tânărul și-a manifestat supărarea față de refuzul meu și am impresia că la plecare m-a privit amenințator.

Totul era foarte vag. Vânzătorul a fost interogat. Nu îl cunoștea pe niciunul dintre cei doi domni. Iar în ceea ce privea biroul, îl cumpăraseră cu patruzeci de franci din Chevreuse, la vânzarea bunurilor unei persoane decedate, și considera că îl revânduse la un preț rezonabil. O cercetare mai amanunțată nu adusese alte descoperiri.

Dar Monsieur Gerbois rămase convins că suferise o mare pierdere. O comoară trebuie să fi fost ascunsă în vreun sertar secret și de aceea tânărul, știind de ascunzătoare, acționat cu atâta hotărâre.

Sarmanul meu tata! Ce am fi făcut noi cu comoara? îl întrebă mereu Suzanne.

Ce? Vai, cu ea pe post de zestre, ai fi găsit cea mai bună partidă!

Suzanne nu lintește mai sus decât varul ei, Philippe, care nu avea nici măcar un chior, și de aceea suspina cu amaraciune.

Și astfel, viața a continuat în casa din Versailles, mai puțin fericită, mai puțin lipsită de griji, umbrită de regrete și dezamăgiri.

□****

Trecuseră două luni de la nefericitul eveniment. Dintr-odată, avu loc o succesiune de evenimente unul după celălalt, formând astfel o suită surprinzătoare de noroc și ghinion.

Pe 1 februarie, la ora cinci și jumătate, Monsieur Gerbois, care tocmai ajunsese acasă cu ziarul de seară în mână, se așeză, își puse ochelarii și începu să citească. Știrile politice i se părură neinteresante. Dădu pagina și imediat îi atrase atenția un paragraf cu următorul titlu:

**„A treia extragere a Loteriei Asociației de Presă
Premiul întâi, 1.000.000 franci: biletul cu numărul 514, seria 23.”**

Ziarul îi căzu din mână. Pereții îi se învârteau în fața ochilor și inima îi stătu în loc. Numărul 514, seria 23! Era biletul său! Îl cumpăraseră din întâmplare, pentru a-i face pe plac unui prieten, pentru că el nu credea în noroc. Ei bine, și acum câștigase!

Își scoase repede agenda. Avea dreptate: numărul 514, seria 23, erau notate pe pagina de gardă. Dar unde era biletul?

Fugi la birou să ia cutia cu scrisori în care pusese prețiosul bilet. Dar se opri imediat ce intră și se dădu înapoi clătînându-se, cu un junghi în inimă. Cutia nu se afla acolo și – ce lucru îngrozitor! – își dădu imediat seama că nu se afla acolo de câteva săptămâni.

Suzanne! Suzanne!

Ea tocmai intrase și urcă în grabă scările. El rosti cu o voce inecată:

Suzanne... cutia... cutia cu scrisori...

Care?

Cea pe care am cumpărat-o de la Luvru... într-o joi... era de obicei într-un capăt al mesei.

Dar nu-ți amintești, tată?... Eram amândoi când am pus-o...

Când?

În seara aceea... știi, cu o zi înainte...

Unde?... Spune-mi, repede... nu mai am răbdare...

Unde?... În birou.

În biroul care a fost furat?

Da.

În biroul care a fost furat!

Repetă cuvintele în șoaptă, cu o oarecare teamă. Apoi a luă mâna fetei și îi spuse acesteia în șoaptă:

În ea se afla un milion, Suzanne...

Ah, tată, de ce nu mi-ai spus? a spus ea pe un ton nevinovat.

UN MILION! repetă el. Era numărul câștigător la Loteria Presei.

Realizând imensitatea dezastrului, vreme îndelungată, păstrară o tăcere pe care nu au avut curajul să o întrerupă. Într-un târziu Suzanne spuse:

Dar, tată, tot o să-ți dea banii.

Cum? Cu ce dovadă?

E nevoie de vreo dovadă?

Desigur!

Și nu ai niciuna?

Ba da, am.

Și atunci?

Era în cutie.

În cutia care a dispărut?

Da. Și bărbatul acela va lua banii.

Vai, ar fi îngrozitor! Cu siguranță, tată, poți opri plata banilor.

Cine știe? Cine știe? Omul acela trebuie să fie foarte inteligent! Are atâtea resurse!.. Amintește-ți... gândește-te cum a luat biroul... Energia sa renăscu. Sări în picioare și, bătând cu piciorul în podea, strigă:

Nu, nu, nu, el nu să aibă milionul ăla, nu o să-l aibă! De ce să-l aibă? La urma urmei, oricât de inteligent ar fi, nu poate face nimic. Dacă merge după bani, va fi închis! Ah, mai vedem noi, prietene!

— Te-ai gândit la ceva anume, tatà?

— Voi lupta pentru drepturile noastre până în pânzele albe, orice ar fi! Si vom reuși!...

Milionul îmi aparține și îl voi avea!

Câteva minute mai târziu trimise următoarea telegramă:

„Domului Guvernator al Creditului Funciar, strada Capucinilor, Paris.

Sunt deținătorul biletului numărul 514, seria 23. Vă rog să vă opuneți prin orice mijloace legale cererii banilor de către o altă persoană.

Gerbois.”

Aproape în același timp, Creditul Funciar primi o altă telegramă:

„Biletul numărul 514, seria 23, se află în posesia mea.

Arsčne Lupin.”